

Geen puber zegt: 'Oh ja mam, ik ben gay!'

Haar zoon Chris (22) worstelde vanaf zijn dertiende met zijn seksuele geaardheid. Als allerlaatste deelde hij zijn geheim daar waar hij zich het meest geborgen voelde: Thuis! Ingrid Zomer vertelt:

'Ik schrok bij het idee dat Chris deze zoektocht helemaal alleen had gemaakt. Welke eenzaamheid en angsten hadden hem dat opgeleverd'

“Op een zomeravond waren we met ons gezin aan het barbecuen. Arnold, onze homoseksuele huisvriend, was ook aangeschoven. In het late zonnetje zaten we met een wijntje gezellig te kletsen. Chris, die toen net een jaar media en cultuur aan de UVA studeerde, vertelde over een Amerikaans project waarvoor hij hoopte in te loten. Ik grapte, zomaar, *out of the blue*: “Nou Chris, misschien kom je dan een leuke Amerikaanse tegen.” Waarop hij reageerde met: “Mag het ook een Amerikaan zijn?” Er was iets is zijn stem dat me meteen duidelijk maakte dat dit geen geintje was, daarvoor klonk zijn stem te opgelucht. Alsof hij een kans had afgewacht. Er viel een korte stilte. Ik hoorde Arnold grinniken en ik zei snel: “Natuurlijk is een Amerikaan ook goed, als jij er maar gelukkig mee bent.” Waarop het gesprek weer verder ging over koetjes en kalfjes. Ik kon er gewoon even niks mee. De betekenis van zijn woorden moest eerst bezinken.

Zoektocht

Later die avond hebben Rob, mijn man, en ik er natuurlijk uitgebreid over gepraat. Het was voor ons volkomen onverwacht. Onze zoon homoseksueel? We dachten na over signalen,

die we gemist hadden. Ik schrok bij het idee dat Chris deze zoektocht helemaal alleen had gemaakt. Welke eenzaamheid en angsten hadden hem dat opgeleverd. Een intens verdriet overviel me: ik wist dat mijn kind had geleden.

De volgende morgen stapte ik dan ook meteen zijn slaapkamer binnen. Ik zie me nog zitten op de rand van zijn bureau. Ik stamelde een verontschuldiging voor het feit dat ik die avond daarvoor niet op zijn opmerking was ingegaan en werd meteen zo emotioneel dat ik begon te

huilen. Chris was lief. Hij sloeg zijn armen om me heen en troostte mij: “mam zo erg is het toch niet?” Verdorie, moest ik eerst helemaal uithuilen, voordat ik hem kon zeggen dat het ook niet erg was, maar dat ik huilde omdat hij zijn strijd alléén had moeten voeren.

Vriendinnen

Daarna vertelde hij zijn hele verhaal. Hoe hij al vanaf zijn dertiende voelde dat jongens hem meer aantrokken dan meisjes. Als jonge puber wilde hij echter deel uitmaken van de groep en

vooral ‘normaal’ zijn. Dus trachtte hij mee te doen met (macho)jongens op school en feestjes, maar werd daarvan compleet ongelukkig. Vanaf zijn zestiende kon hij zichzelf niet meer verloochenen. Als eerste nam hij zijn oude jeugdvriend in vertrouwen, die zo sportief reageerde dat het hem moed gaf en hij stelde zijn vriendinnen op de hoogte. Vriendinnen! Daar viel het eerste muntje. Chris had op de middelbare school voornamelijk meisjesvriendschappen. →

*Mijn zoon,
die nog
onder ons dak
woonde, had
een leven geleid
waarvan ik
niets wist'*

Hij was zelfs met een drietal meisjes op vakantie gegaan. Ja, ook zij waren op de hoogte. Net als hun ouders, die hun dochters natuurlijk wel toevertrouwden aan een homoseksuele vriend!

Ik hoorde van zijn bezoeken aan een psychologe, die hem aanraaide eens een gay-bar binnen te stappen. Hoewel dat idee hem een beetje afschrok, uit angst voor extravagante types, ging hij toch. Hij merkte dat er een even grote variatie aan personen is binnen de homoscene als binnen de heterowereld. Hij amuseerde zich en maakte nieuwe vrienden. Ademloos luisterde ik. Mijn zoon, die nog onder ons dak woonde, had een leven geleid waarvan ik niets wist.

Openhartigheid

Als een flits zag ik mezelf als moeder. Ik kom uit een groot gezin. Met zeven kinderen en alle aanhang vormen wij een kleurrijke verzameling persoonlijkheden. Mijn vader, broers en zwagers begroeten elkaar met een omhelzing en een kus. Drugsverslaving, ziekte, echtscheiding, feesten, successen. Kortom, lief en leed trok aan onze familiekaravaan voorbij. Ik meende over alles in mijn gezin open en respectvol te spreken. Waar schoot die openhartigheid tekort naar mijn kind toe?

“Waarom heb je het me niet verteld?” vroeg ik. Zijn antwoord was eenvoudig: “Kijk dan naar mijn kamer!” Ik keek om me heen en zag hoe prachtfoto's van goddelijke acteurs zijn wanden opsierden.

De reacties van zijn zussen deed Chris goed. Rianne, de oudste, was niet verrast. Zij had blijkbaar meer signalen opgevangen dan wij. Sandra, de jongste, staat zo onbevangen in het leven, haar maakte het echt geen zier uit. Om te snappen waarom hij het mij het niet eerder toevertrouwde, moest ik terug naar mijn eigen puberteit. Ik realiseerde me hoe ik mezelf losmaakte van mijn ouders. Ik wilde zelf uitdokteren wie ik was en wat ik wilde. Ook ik zocht liever steun bij vriendinnen dan bij mijn ouders. Wellicht was het veiliger voor Chris om het eerst aan leeftijdgenoten te vertellen. Als die bot reageren is het vervelend, maar tienervriendschappen zijn te vervangen. Ik merkte dat hij het lastiger vond zichzelf bloot te geven aan dierbaren, zoals zijn oma, op wie hij stapelgek is. Toch schiet ik, tot op de dag van vandaag, nog vol bij het idee hoe zwaar Chris het heeft gehad. Ik blijf me afvragen welk verwachtingspatroon wij al die tijd onbewust uitstraalden.

Verdiepen

Kort na Chris zijn bekentenis gingen Rob en ik met Arnold en zijn vriend naar Spanje. Dag in dag uit trokken wij op met een gay koppel. Zo nu en dan was ik getuige van een

stukje intimiteit tussen die twee. Ik merkte dat ik bij hen op dezelfde manier reageerde als op liefkoningen bij hetero vrienden. Je kijkt bescheiden weg, maar vindt het fijn te zien dat jouw vrienden gek op elkaar zijn. Aan de Spaanse Costa's en in Madrid gingen wij mee naar gay-café's. We dronken biertjes en aten tapas met homo's en lesbiennes. Een paar dagen keken we echt rond in de homoscene, die we zo hartelijk en sociaal vonden, dat we begrijpen dat onze zoon zich er prettig voelt.

Terwijl we bezig waren de homoseksualiteit van Chris een plek te geven, bracht Chris een ander project op ons pad. Hij onderbrak één jaar zijn studie voor het voltooien van de film: *Lana Baker's search for Mister Right*. Een film over jonge volwassenen op zoek naar ware liefde. Het hele gezin werd gemobiliseerd. Rianne verzorgde de catering, Rob sjuowde groot materiaal, Sandra werd belichtingsmeisje en ik naaide kostuums. Het was een goede tijd voor ons gezin. We merkten dat het helemaal niet inspirerend is om je bezig te houden met iemands seksuele geaardheid. Veel interessanter is het om je te verdiepen in elkaars passies en talenten.

Inmiddels is Chris tweeëntwintig. Hij woont in Parijs en focust zich op een carrière in de filmwereld. Net als iedere adolescent maakt hij zijn eerste sollicitaties mee, zijn eerste echte verliefdheid, zijn eerste heftige liefdesverdriet. We zijn hechter dan ooit. Chris weet dat Rob, zijn zussen en ik er altijd voor hem zijn. Hoewel ik sterk vertrouw op Chris zijn inschattingsvermogen, sta ik voornamelijk stil bij zijn homoseksualiteit als ik beangstigende berichten lees in de media. De gevolgen van homohaar baren me grote zorgen. Ik vertel eigenlijk nooit zomaar dat mijn zoon homo is. Ik stel me toch ook niet voor als: Ingrid Zomer, heteroseksueel! Natuurlijk ga ik het niet uit de weg als het ter sprake komt. Laatst kreeg ik een mooi 'inkoppertje'. Op een terras sprak ik met een kennis over onze kinderen. “Leuk,” zei de man, toen hij hoorde dat Chris in Parijs afstudeert, “misschien brengt hij een knappe Française thuis.” Waarop ik lachte en zei: “Eerlijk gezegd, verheug ik me op een charmante Fransman!”

De film: *Lana Baker's search for Mister Right* van Chris Zomer en anderen vind je op: www.chriszomer.com

Nb: de naam Arnold is een pseudoniem ❖

*Ik vertel
nooit dat mijn
zoon homo is.
Ik stel me toch
ook niet voor
als Ingrid,
heteroseksueel!*

